

Κείμενο συμβολής που κατατέθηκε από τη μεριά των σ. ΣΕΚ προς την ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις 4/1/18 για την διαμόρφωση των Θέσεων της 4^{ης} Συνδιάσκεψης

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ οδεύει προς την 4^η Συνδιάσκεψή της σε μια περίοδο που οι εξελίξεις διαψεύδουν τις εκτιμήσεις για την σταθεροποίηση του συστήματος διεθνώς και στην Ελλάδα. Ο καπιταλισμός δεν έχει ξεπεράσει την κρίση του αντίθετα αυτή μετατρέπεται σε πολιτική στα μέχρι τώρα κάστρα της σταθερότητας, στις ΗΠΑ και στην ΕΕ. Οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί οξύνονται απειλώντας να αποσταθεροποιήσουν πέρα από τη Μ. Ανατολή περιοχές ζωτικές για τον παγκόσμιο καπιταλισμό όπως το τόξο που ξεκινάει από τη νότια κινεζική θάλασσα και καταλήγει στην Κορέα.

Ο ελληνικός καπιταλισμός είναι κομμάτι αυτής της πραγματικότητας, παρά τις υποκριτικές διακηρύξεις της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ότι «φαίνεται φως στην άκρη του τούνελ» μιας και το 2018 θα είναι η χρονιά της «εξόδου από τα μνημόνια» και η «κανονικότητα» έχει ήδη αρχίσει να επιστρέφει. Αντίθετα, το 2018 θα είναι χρονιά έντασης των μνημονιακών επιθέσεων αλλά και βαθέματος της κρίσης του ΣΥΡΙΖΑ που αλληλοτροφοδοτείται με την αμφισβήτηση και τις αντιστάσεις από τα αριστερά και από τα κάτω, από ένα κίνημα που δεν έχει ηττηθεί αλλά συνεχίζει να δίνει σημαντικές μάχες και να κρατάει ανοιχτή την αναζήτηση αριστερής εναλλακτικής.

Με αυτήν την οπτική αντιμετωπίζουμε τα καθήκοντά μας το επόμενο διάστημα. Η συγκρότηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ οχτώ χρόνια πριν ως μετώπου οργανώσεων και αγωνιστών/τριών της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς ήταν και συνεχίζει να είναι μια πολύτιμη κατάκτηση για όλο το κίνημα. Ο προωθητικός ρόλος κι η δυναμική της κάθε άλλο παρά έχουν εξαντληθεί, παρά τις υπαρκτές και σοβαρές αδυναμίες και ανεπάρκειες που χαρακτήρισαν την παρέμβασή μας από τη 3^η Συνδιάσκεψη του 2016 μέχρι και σήμερα.

Φιλοδοξούμε η 4^η Συνδιάσκεψη, και η πορεία προς αυτήν, να γίνει ο άξονας πρωτοβουλιών και παρεμβάσεων για μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ μαζική, ενωμένη και δυνατή, που θα πρωτοστατεί στους εργατικούς και νεολαιίστικους αγώνες ενάντια στο μνημονιακό σφαγείο και την καπιταλιστική βαρβαρότητα, με την προοπτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής, της επανάστασης και του σοσιαλισμού.

Α. ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

A1. Η αναιμική «ανάκαμψη» κι η απειλή μιας νέας ύφεσης.

Το καλοκαίρι του 2017 συμπληρώθηκαν δέκα χρόνια από την κατάρρευση της Bear Sterns στις ΗΠΑ, που έδωσε το έναυσμα για τη μεγαλύτερη ύφεση που έχει γνωρίσει ο καπιταλισμός από τη δεκαετία του '30. Η εικόνα που καλλιεργούν συστηματικά οι διαχειριστές του συστήματος είναι ότι η κρίση είναι παρελθόν, ένα ατύχημα. Ισχυρίζονται ότι οι διασώσεις των τραπεζών με κρατικό χρήμα σε συνδυασμό με τις νεοφιλελεύθερες «μεταρρυθμίσεις» βάζουν το σύστημα σε μια τροχιά σταθεροποίησης και ανάπτυξης.

Αυτές οι απόψεις έχουν την αντανάκλασή τους και στον ευρύτερο χώρο της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Είναι διαδεδομένες οι αναλύσεις που αντιμετωπίζουν την κρίση λίγο πολύ σαν συνώνυμο των αναδιαρθρώσεων που κατακερματίζουν την εργατική τάξη και τη μετατρέπουν σε «πληβειακή μάζα» όπως είναι μια συνηθισμένη έκφραση. Παράλληλα, αυτές οι

αναδιαρθρώσεις υποτίθεται δίνουν νέα πνοή στο κεφάλαιο με την ένταση της εκμετάλλευσης είτε στην παραγωγή (πχ απόλυτη υπεραξία) είτε εκτός (θεωρίες χρηματιστικοποίησης, συσσώρευσης δια της υφαρπαγής κ.α.).

Η πραγματικότητα είναι διαφορετική. Η καπιταλιστική κρίση δεν ξεπερνιέται παρά τις επιθέσεις των καπιταλιστών στην εργατική τάξη ή τις ενέσεις ρευστότητας που κρατάνε την παγκόσμια οικονομία στην «εντατική» και φουσκώνουν την κερδοσκοπία.

Οργανισμοί όπως ο ΟΟΣΑ και το ΔΝΤ παρουσίαζαν τους προηγούμενους μήνες ως «μεγάλη» πρόοδο το γεγονός ότι έχουν ταυτόχρονα θετικό πρόσημο η Αμερική, η Ευρωπαϊκή Ένωση και η Ιαπωνία. Στην πραγματικότητα κάτω από την επιφάνεια των καθησυχαστικών διαβεβαιώσεων οι ανησυχίες για την «υγεία» του συστήματος δεν κρύβονται και διατυπώνονται ανοιχτά.

Η έκθεση του ΟΟΣΑ για την παγκόσμια οικονομία (World Economic Outlook, Οκτώβρης 2017) διαπιστώνει ότι «η παγκόσμια οικονομία μεγεθύνεται με τους ταχύτερους ρυθμούς από το 2010». Αλλά και ότι «η κατά κεφαλήν ανάπτυξη βρίσκεται ακόμα στα προ-κρίσης επίπεδα» και επισημαίνει ότι «παρόλο που η κυκλική ανάκαμψη είναι καλοδεχούμενη παραμένει χαμηλών τόνων σε σχέση με τα στάνταρτς τέτοιων ανακάμψεων». Όσο για το 2019 προβλέπει ότι «δε φαίνεται να υπάρχουν οι προϋποθέσεις» για μια πιο σθεναρή αύξηση της παραγωγής, ανάπτυξης κλπ. Σύμφωνα με τα στοιχεία και τις εκτιμήσεις του ΟΟΣΑ το 2018 ίσως να είναι τελικά η «κορυφή» που θα φτάσει η αναίμικη ανάκαμψη που παρουσιάζουν διεθνώς και εδώ στην Ελλάδα ο Τσίπρας ως ξεπέραςμα της κρίσης.

Η προοπτική για μια νέα ύφεση είναι κάτι παραπάνω από υπαρκτή, η συζήτηση γίνεται για το πότε και μέσα από ποιες. Ένα «καμπανάκι» είναι η άνευ προηγουμένου διόγκωση του ιδιωτικού και δημόσιου χρέους παγκόσμια. Πάλι σύμφωνα με την έκθεση του ΟΟΣΑ «Παρά την κάποια απομόχλευση των τελευταίων χρόνων το χρέος των νοικοκυριών και των μη-χρηματοοικονομικών επιχειρήσεων παραμένει σε ιστορικά υψηλά επίπεδα σε πολλές χώρες και σε κάποιες συνεχίζει να αυξάνεται». Για τους ίδιους κινδύνους προειδοποιεί και το ΔΝΤ σε μια πρόσφατη έκθεσή του (Global Financial Stability, Οκτώβρης 2017).

Τον Σεπτέμβρη του 2017 η Deutsche Bank δημοσίευσε μια έκθεση για τις προοπτικές της παγκόσμιας οικονομίας με τον εύγλωττο τίτλο «Η επόμενη χρηματο-οικονομική κρίση». Η έκθεση διαπιστώνει ότι: «Οι περίοδοι με τον υψηλότερο αριθμό κρίσεων/σοκ συμπίπτουν με τα υψηλότερα επίπεδα χρέους και μαζί μ' αυτά υψηλά ελλείμματα. Το δημόσιο χρέος των G7 ήταν μεγαλύτερο από το σημερινό μόνο μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο λόγω των συνεπειών του ενώ διαρκή ελλείμματα εμφανίζονταν ουσιαστικά μόνο σε πολεμικές περιόδους. Τώρα και τα δυο είναι μόνιμο γνώρισμα» Ενώ ο λόγος δημόσιου χρέους προς ΑΕΠ «είναι σήμερα υψηλότερος από ότι στα χρόνια της Μεγάλης Ύφεσης» [της δεκαετίας του '30].¹

Τα τελευταία δέκα χρόνια οι τέσσερις μεγαλύτερες κεντρικές τράπεζες «εκδώσανε» χρήμα που φτάνει και ξεπερνάει τα 10 τρις δολάρια. Για να καταλάβουμε πόσο γιγάντιο είναι αυτό το ποσό αρκεί να το συγκρίνουμε με το ετήσιο ΑΕΠ της Κίνας, της δεύτερης μεγαλύτερης καπιταλιστικής οικονομίας, που είναι περίπου 11 τρις. Αν στο χρήμα των Κεντρικών Τραπεζών προστεθούν τα σωρευτικά ελλείμματα των κρατικών προϋπολογισμών (ΗΠΑ, Βρετανίας, Ευρωζώνης και Ιαπωνίας) τότε το ύψος των «δημοσιονομικών κινήτρων» φτάνει το ιλιγγιώδες ποσό των 34 τρις δολαρίων. Τα αποτελέσματα αυτής της άνευ προηγουμένου «επιχείρησης διάσωσης» είναι πολύ φτωχά όπως και

¹ Deutsche Bank Markets Research, «Long-Term Asset Return Study - The Next Financial Crisis», 18 Σεπτέμβρη 2017, σ.σ. 4-5 και 18, <http://www.tramuntalegria.com/wp-content/uploads/2017/09/Long-Term-Asset-Return-Study-The-Next-Financial-Crisis-db.pdf>

να τα μετρήσει κανείς. Το ερώτημα που θέτει η έκθεση της Deutsche Bank είναι εύλογο: «Όταν έρθει η επόμενη ύφεση θα βρεθούμε χωρίς πυρομαχικά;»²

Το υπόβαθρο αυτού του φαύλου κύκλου είναι ότι η ίδια η «υγεία» του συστήματος δεν έχει αποκατασταθεί. Η κερδοφορία του κεφαλαίου συνεχίζει να είναι αδύναμη και στα χαμηλότερα επίπεδα όλης της μεταπολεμικής περιόδου. Ο μαρξιστής οικονομολόγος Μάικλ Ρόμπερτς σε ένα άρθρο του το καλοκαίρι του 2017 συμπέρανε ότι: «Κατά τη διάρκεια της Μεγάλης Ύφεσης όλες οι χώρες είχαν, όπως είναι αναμενόμενο, μια σοβαρή βουτιά στην κερδοφορία. Στη συνέχεια, μετά το 2009 η κερδοφορία κάπως ανέκαμψε. Όμως, με την εξαίρεση της Ιαπωνίας, το 2016 όλες οι οικονομίες είχαν χαμηλότερα ποσοστά κέρδους από το 2007 και σε κάποιες περιπτώσεις πολύ χαμηλότερα. Και στα δυο τελευταία χρόνια, η κερδοφορία έχει μειωθεί σε όλες τις χώρες ακόμα και στην Ιαπωνία».³

Όλα τα γιατροσόφια και τα «μίγματα πολιτικών» των τελευταίων δέκα χρόνων έχουν φορτώσει το σύστημα με νεκρά βάρη, με τους διαχειριστές του να περιπλανούνται σε ένα ναρκοπέδιο με πυκνή ομίχλη. Παράλληλα, οι επιθέσεις στην εργατική τάξη δεν έχουν καταφέρει να δώσουν φτερά στο σύστημα (ιστορικά, ο καπιταλισμός ποτέ δεν ξεπέρασε γενικευμένες κρίσεις εντείνοντας την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης) ούτε βέβαια να αφαιρέσουν από την εργατική τάξη τη δυνατότητα να παλεύει συλλογικά, να ενώνεται κόντρα στους διαχωρισμούς, στον αγώνα για τα άμεσα και ιστορικά της συμφέροντα.

Αντίθετα, ο συνδυασμός των αδιεξόδων και των καυγάδων των αρχουσών τάξεων και της οργής και των αγώνων της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων δίνει νέες δυνατότητες για την Αριστερά γενικά και ιδιαίτερα για την επαναστατική, αντικαπιταλιστική αριστερά διεθνώς.

A2. Η κρίση στην καρδιά της ΕΕ: από την οικονομία στην πολιτική

Η Ε.Ε και η Ευρωζώνη είναι κομμάτι της συνολικότερης κατάστασης του καπιταλισμού παγκόσμια. Η ΕΚΤ μόνο από το 2015 και μετά έχει «ρίξει» περίπου 2,3 τρις στη δικιά της εκδοχή της «ποσοτικής χαλάρωσης». Αυτό το ποσό ισοδυναμεί με το ετήσιο ΑΕΠ της Γαλλίας που η έκτη οικονομία στο κόσμο. Αυτή η τεράστια ένεση κατάφερε να δώσει τους σημερινούς αναμικτούς ρυθμούς ανάπτυξης αλλά και ταυτόχρονα να δημιουργήσει όλα τα ερωτήματα για τα «πυρομαχικά που σώνονται» μπροστά στους αναμενόμενους νέους σπασμούς της κρίσης του συστήματος.

Οι ωρολογιακές βόμβες είναι πολλές. Παράδειγμα η Ιταλία. Το ιταλικό δημόσιο χρέος έχει ξεπεράσει το 130% του ΑΕΠ (μόνο η Ελλάδα την ξεπερνάει) ενώ τα ελλείμματα εξακολουθούν να ρουφάνε το 2,5% του ΑΕΠ. Η Ιταλία ξοδεύει για την εξυπηρέτηση του χρέους της περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη χώρα της Ευρώπης (συμπεριλαμβανομένης της Ελλάδας). Την ίδια στιγμή ωστόσο οι ιταλικές τράπεζες είναι φορτωμένες με ένα βουνό «κόκκινων» δανείων που το καλοκαίρι του 2017 έφταναν τα 350 δις ευρώ. Τον Δεκέμβρη του 2016 η ιταλική κυβέρνηση αναγκάστηκε να διασώσει μια από τις αρχαιότερες ιταλικές τράπεζες την Monte dei Paschi di Siena.

Στην πραγματικότητα η οικονομική κρίση μετατρέπεται σε πολιτική συγκλονίζοντας τα θεμέλια της «ευρωπαϊκής ενοποίησης». Ο πρώτος σεισμός ήρθε τρεις μόλις μήνες μετά την 3^η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με το δημοψήφισμα στη Βρετανία για το Brexit την έξοδο από την ΕΕ, τον Ιούνιο του 2016. Τότε η εξήγηση που έδιναν τα διάφορα επιτελεία προπαγανδιστικά και μη ήταν ότι το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος είναι περισσότερο έκφραση κάποιων βρετανικών ιδιορρυθμιών

² Οπ, σελ. 33.

³ Michael Roberts, "Profitability and investment again – the AMECO data", 26/7/2017, <https://thenextrecession.wordpress.com/2017/07/26/profitability-and-investment-again-the-ameco-data/>

(και του υποτιθέμενου ρατσισμού της βρετανικής «λευκής» εργατικής τάξης) και σίγουρα όχι κάτι που θα απειλήσει σοβαρά το οικοδόμημα της ΕΕ.

Τα αποτελέσματα των γερμανικών εκλογών τον Σεπτέμβρη του 2017 ήρθαν όμως να επιβεβαιώσουν την εικόνα της πολιτικής κρίσης στον «πυρήνα» της ΕΕ. Τα παραδοσιακά κόμματα που στήριξαν το «θαύμα» του γερμανικού καπιταλισμού μεταπολεμικά και διαχειρίστηκαν την «ευρωπαϊκή ενοποίηση» είδαν τα ποσοστά τους να πέφτουν στο χαμηλότερο επίπεδο από το 1949, κι αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τη γερμανική σοσιαλδημοκρατία.

Τα σχέδια για την ανανέωση και ισχυροποίηση του «γαλλογερμανικού άξονα» ως ατμομηχανής που θα πάει μπροστά την «ευρωπαϊκή ενοποίηση» και θα αναζωογονήσει τον ευρωπαϊκό καπιταλισμό, μέσα από το «πετυχημένο» δίδυμο Μέρκελ-Μακρόν δέχτηκαν ένα ισχυρό πλήγμα. Σχέδια που πριν μερικούς μήνες έμοιαζαν και σαν σωσίβιο και σαν όραμα για τις άρχουσες τάξεις της Ε.Ε και στα οποία επένδυε και ο Τσίπρας για να δικαιολογήσει την επιλογή ότι «δεν υπάρχει εναλλακτική έξω από ευρώ και ΕΕ».

Η κυβέρνηση του Ραχόι στην Ισπανία ήταν το άλλο success story που προβαλλόταν επίμονα και μονότονα. Τόσο από την κυβέρνηση που έφτασε στην κατάντια να διεκδικεί συμμαχίες με την πιο υστερική νεοφιλελεύθερη δεξιά και βέβαια από τη ΝΔ που δεν χάνει ευκαιρία να διαλαλεί ότι αυτή είναι ο «ορίτζιναλ» εκφραστής της πολιτικής των μνημονίων και γι' αυτό το λόγο αν έρθει στην κυβέρνηση θα τα εφαρμόσει «επιτυχημένα» όπως στην Ισπανία. Κι αυτή η βιτρίνα ράγισε με τις συγκλονιστικές εξελίξεις που έφερε το δημοψήφισμα για την ανεξαρτησία στην Καταλονία και η πολιτική κρίση που το ακολούθησε. Οι εκλογές της 21 Δεκεμβρη στην Καταλονία έδειξαν ανάγλυφα και την αντοχή του κινήματος και τα αδιέξοδα της πολιτικής πυγμής του Ραχόι που έχει την στήριξη όλης της ΕΕ.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πολύ σωστά έκφρασε την αλληλεγγύη της στο κίνημα που πάλεψε και παλεύει στην Καταλονία.

Τα σοκ για τους «από πάνω» θα συνεχιστούν. Τροφοδοτούν και τροφοδοτούνται από τους αγώνες, τις αντιστάσεις και την αμφισβήτηση των «από κάτω». Η σχέση είναι διαλεκτική. Οι ανταγωνισμοί μέσα και ανάμεσα στις αστικές τάξεις και τα κράτη τους δεν εκτυλίσσονται σε ένα τοπίο όπου η αντίσταση των «από κάτω» έχει τσακιστεί, εξανημιστεί ή ενσωματωθεί (με αυτή τη λογική το ΚΚΕ για παράδειγμα είχε τηρήσει στάση αποχής από την «ενδοαστική διαμάχη» του μπρέξιτ). Το αντίθετο συμβαίνει.

Το κίνημα στην Καταλονία δεν ξεπήδησε από το πουθενά ήταν προϊόν των μαχών ενάντια στη λιτότητα και τις επιθέσεις της δεξιάς από το 2011 τουλάχιστον («πλατείες», απεργίες κλπ). Την ίδια διαδικασία, της αναζήτησης μεγάλων κομματιών εργατών/τριών και νεολαίας προς τ' αριστερά, προς την πολιτική έκφραση της ταξικής οργής ενάντια στις ατέλειωτες θυσίες που ζητάνε οι άρχουσες τάξεις το βλέπουμε στην επανεμφάνιση μαζικών αριστερών ρεφορμιστικών ρευμάτων γύρω από τον Κόρμπιν ή τον Μελανσόν στη Βρετανία και την Γαλλία.

Γνωρίζουμε πολύ καλά τα όρια τέτοιων ηγεσιών και των προγραμμάτων που εκπροσωπούν. Ως ΑΝΤΑΡΣΥΑ δώσαμε τη μάχη και στην Ελλάδα και διεθνώς, για τη διατήρηση της αυτοτέλειας της επαναστατικής, αντικαπιταλιστικής Αριστεράς σε περιόδους που η ελκτική δύναμη κομμάτων τύπου ΣΥΡΙΖΑ έμοιαζε ακαταμάχητη. Δικαιωθήκαμε σε αυτή την στάση. Όμως, η δικαίωση δεν είναι σωστό να μετατρέπεται σε ένα ιδιότυπο «τελεσιγραφισμό» που στην ουσία στρέφεται στον κόσμο που κάνει τα πρώτα βήματα σε μια πορεία που μπορεί, με την παρέμβαση της επαναστατικής Αριστεράς να φτάσει πολύ πέρα από τα όρια του κοινοβουλευτικού δρόμου.

A3. Το «φαινόμενο» Τραμπ κι οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί

Στο διάστημα που έχει περάσει από την 3^η Συνδιάσκεψη οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί έχουν οξυνθεί, η παγκόσμια «αταξία» έχει εξαπλωθεί και τα «θερμά σημεία» πολλαπλασιάζονται. Πριν δυο χρόνια η ανάφλεξη που είχαν προκαλέσει οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί στην Ουκρανία έμοιαζε να καταλαγιάζει αλλά η Μέση Ανατολή έπαιρνε φωτιά με την κλιμάκωση του πολέμου στην Συρία και την επέμβαση μεγάλων ιμπεριαλιστών και περιφερειακών υποϊμπεριαλισμών στην σφαγή που εξελισσόταν εκεί.

Σήμερα το «μέτωπο» των ανταγωνισμών στη Μ. Ανατολή παραμένει ενεργό. Το 2017 τελειώνει με το μαζικό Παλαιστινιακό κίνημα να ξαναζωντανεύει δίνοντας ηρωικές μάχες μετά τη μονόπλευρη αναγνώριση της Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσας του κράτους-τρομοκράτη Ισραήλ από τον Τραμπ.

Η κρίση στην Κορεατική χερσόνησο, με τις συνεχείς απειλές του Τραμπ ότι μπορεί να αφανίσει τη Βόρεια Κορέα κάθε φορά που το εκεί καθεστώς προχωράει σε πυρηνική δοκιμή ή εκτόξευση πυραύλου, αποτελεί αναμφισβήτητο ένα από τα πιο θερμά σημεία του πλανήτη. Αυτή η εστία έντασης φυσικά δεν είναι δημιούργημα «δυο τρελών» που έτυχε να βρίσκονται στις ηγεσίες μιας υπερδύναμης και μιας μικρής χώρας. Είναι προϊόν ευρύτερων ανταγωνισμών. Η Κορέα έχει γίνει το γήπεδο όπου ο Τραμπ επιχειρεί να κλιμακώσει τις αμερικάνικες πιέσεις πάνω στην Κίνα.

Η Κίνα είναι αναδυόμενη ιμπεριαλιστική δύναμη που κινείται πλέον οικονομικά όχι μόνο με τεράστιες εξαγωγές εμπορευμάτων αλλά και με εξαγωγές κεφαλαίων σε πολλές χώρες που παλιά ήταν προνομιακό πεδίο των ιμπεριαλισμών της Δύσης (ιδιαίτερα στην Αφρική αλλά και στη Νοτιοανατολική Ασία). Ταυτόχρονα όμως αποτελεί πολύτιμο εμπορικό εταίρο και των ΗΠΑ και της ΕΕ και κυρίως διαθέτει τεράστια αποθεματικά σε δολάρια τα οποία είναι τοποθετημένα σε αμερικανικά ομόλογα. Ένας ανοιχτός οικονομικός πόλεμος των ΗΠΑ κατά της Κίνας δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση.

Επιπλέον, η Κίνα αμφισβητεί στρατιωτικά τον αμερικάνικο έλεγχο στον Ειρηνικό Ωκεανό, αλλά μια ευθεία στρατιωτική αντιπαράθεση ΗΠΑ – Κίνας είναι δύσκολη για πολλούς λόγους. Αναγκαστικά, οι ανταγωνισμοί παίρνουν πλάγιες μορφές. Και σε αυτές πρέπει να προσθέσουμε και τους ανταγωνισμούς με την ΕΕ που ανησυχεί για την κινέζικη διείσδυση στην ανατολική Ευρώπη

Η απόφαση του ΠΣΟ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ τον Σεπτέμβρη του 2017 εκτιμούσε ότι:

«Ένα περίπου χρόνο μετά την ανάδειξη Τραμπ στις ΗΠΑ, κλιμακώνεται η πολεμοκάπηλη πολιτική απέναντι σε όποια χώρα θεωρεί αντίπαλο. Βενεζουέλα, Β. Κορέα, Ιράν έχουν μπει στο στόχαστρο των ΗΠΑ, με τελευταίο δείγμα την ανατριχιαστική ομιλία του Τραμπ στην ΓΣ του ΟΗΕ. Μέσα στις ίδιες τις ΗΠΑ οι αντιφάσεις και οι αντιθέσεις οξύνονται. Οι αμφιβολίες για την οικονομική πολιτική, για την ουσία της πολιτικής «America first», της δυνατότητας να εφαρμόσει πολιτικές «προστατευτισμού» -όπως υποσχόταν- στην εποχή της καπιταλιστικής «παγκοσμιοποίησης», η ευστάθεια του πολιτικού συστήματος, οι σχέσεις με την ακροδεξιά, αλλά και η εξωτερική πολιτική (απόσυρση από την συμφωνία του Παρισιού για το κλίμα, όξυνση της επιθετικής ρητορικής στα «ανοιχτά μέτωπα» με Ρωσία, Βόρεια Κορέα, Κίνα, Ιράν κλπ) οξύνουν τις αντιθέσεις στους κόλπους του αμερικάνικου κεφαλαίου ενώ δεν δείχνουν έως τώρα να μπορούν να εδραιώσουν την ηγετική θέση του αμερικάνικου καπιταλισμού στο παγκόσμιο σύστημα».

Αυτή η σωστή εκτίμηση επιβεβαιώνεται με τις καινούργιες εξελίξεις.

A4. Τσίπρας-Καμμένος-Τραμπ

Στο πεδίο της εξωτερικής πολιτικής η κυβέρνηση συνεχίζει την επικίνδυνη πολιτική ευθυγράμμισης με ΗΠΑ / NATO ΕΕ και τον άξονα Ελλάδας-Κύπρου-Αιγύπτου-Ισραήλ, με στόχο την αναβάθμιση της θέσης και του ρόλου της ελληνικής ολιγαρχίας στην διεκδίκηση των ενεργειακών πόρων και των δρόμων μεταφοράς τους στην ευρύτερη περιοχή.

Η επίσκεψη του Αλέξη Τσίπρα και των υπουργών του στις ΗΠΑ και η συνάντηση με τον πρόεδρο Τραμπ, είχαν ως μοναδικό αποτέλεσμα την ακόμα βαθύτερη πρόσδεση στους τυχοδιωκτισμούς των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και το χάος των ανταγωνισμών στην ανατολική Μεσόγειο και τα Βαλκάνια. Η ελληνική κυβέρνηση εμφανίστηκε πρόθυμη να συμμετάσχει ως «στρατηγικός εταίρος» στα εγκλήματα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, αποσκοπώντας σε ανταλλάγματα που θα αναβαθμίσουν τη θέση του ελληνικού καπιταλισμού στην περιοχή σε σχέση με τον τουρκικό καπιταλισμό.

Επιτακτική είναι η ανάγκη ενός ενωτικού αντιιμπεριαλιστικού και αντιπολεμικού κινήματος για την αποτροπή των σχεδίων του ιμπεριαλισμού. Επιτακτική είναι παράλληλα και η ανάγκη για τη μάχη ενάντια στο ρατσισμό, την ισλαμοφοβία και την ενθάρρυνση της ακροδεξιάς που φέρνουν μαζί τους οι «φιλοφρονήσεις» με τον Τραμπ.

A5. Η φασιστική απειλή και η απάντηση της Αριστεράς

Όψη της πολιτικής κρίσης και της πώλησης είναι η εμφάνιση της ακροδεξιάς και των φασιστών. Οι ρατσιστικές-ισλαμοφοβικές εκστρατείες είναι κεντρικός άξονας της στρατηγικής των αρχουσών τάξεων για να διαιρέσουν την εργατική τάξη, να απομονώσουν και να κατακερματίσουν τις αντιστάσεις. Αυτές οι πολιτικές, τα κλειστά σύνορα, οι «φράχτες», η «Ευρώπη-Φρούριο» γεμίζουν τη Μεσόγειο πτώματα, τα σκλαβοπάζαρα της Λιβύης και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης στα νησιά.

Παράλληλα είναι το θερμοκήπιο για την ανάπτυξη των φασιστών, της Λεπέν, του AfD που μπήκε στην γερμανική βουλή, του Κόμματος της «Ελευθερίας» που μπήκε στην κυβέρνηση της Αυστρίας, την επανεμφάνιση των βρυκολάκων του φρανκισμού στο ισπανικό κράτος αλλά ακόμα και στους δρόμους της Αμερικής κάτω από την ομπρέλα του Τραμπ όπως είδαμε το καλοκαίρι στη Σαρλότσβιλ με τη δολοφονία της Χεδερ Χάγιερ.

Η μάχη ενάντια στον ρατσισμό και την ισλαμοφοβία, τα κλειστά σύνορα είναι κορυφαία πολιτική μάχη για την Αριστερά και το κίνημα διεθνώς. Όπου έχει υποτιμήσει αυτή τη μάχη και δεν έχει μπει μπροστά στη ενωτική απάντηση στο ρατσισμό την ισλαμοφοβία και τους φασίστες στο όνομα «άλλων καθηκόντων», το κόστος είναι μεγάλο. Αντίθετα, η Αριστερά που πρωτοστατεί σε αυτή τη μάχη βάζει την καλύτερη υποψηφιότητα για να επικοινωνήσει και να συνδεθεί με την αντιφασιστική οργή εκατομμυρίων ανθρώπων στην Ευρώπη και την Αμερική.

Γι' αυτό το λόγο πρωτοβουλίες συντονισμού του διεθνούς αντιρατσιστικού και αντιφασιστικού κινήματος όπως αυτή για τις 17 Μάρτη που πάρθηκε στη διεθνή διάσκεψη που οργάνωσε η ΚΕΕΡΦΑ τον περσινό Οκτώβρη έχουν την ολόθερμη συμπαράσταση και ενίσχυση της ANΤΑΡΣΥΑ.

B. ΕΛΛΑΔΑ

B1. «Κανονικότητα»; Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ

Το 2018 θα είναι μια προεκλογική χρονιά, ανεξάρτητα από το πότε ακριβώς θα γίνουν οι εκλογές. Η κυβερνητική προπαγάνδα δίνει τα ρέστα της για να πείσει ότι «βγαίνουμε από το τούνελ» των μνημονίων και ότι πλέον θα υπάρχουν τα περιθώρια για φιλολαϊκή διαχείριση. Λέει ψέματα. Ούτε η πραγματικότητα της παγκόσμιας οικονομίας ούτε η κατάσταση του ελληνικού καπιταλισμού ανταποκρίνονται σε αυτές τις δοξασίες.

Η κυβέρνηση και τα «φιλικά» της ΜΜΕ πανηγυρίζουν σαν επιβεβαίωση της επιστροφής στην «κανονικότητα» το σύντομο κλείσιμο της «τρίτης αξιολόγησης». Τι σημαίνει πραγματικά για την εργατική τάξη, τη νεολαία, τους φτωχούς αυτή η «επιτυχία» το δείχνει ανάγλυφα ο προϋπολογισμός του 2018 με το κανιβαλικό πρόγραμμα περικοπών που διαλύουν σχολεία, σχολές, νοσοκομεία, κάθε κοινωνική υπηρεσία. Την ίδια στιγμή η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προσπαθεί να περάσει τη χειρότερη επίθεση στο δικαίωμα στην απεργία και στα πρωτοβάθμια συνδικάτα από την εποχή του ν. 330. Η Αχτσιόγλου παίρνει τη σκυτάλη απ' τον ...Λάσκαρη.

Στο χρονικό διάστημα που πέρασε από την 3^η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ο δεξιός κατήφορος του ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση πήρε εντυπωσιακές διαστάσεις. Το 2016 ο Τσίπρας κι οι υπουργοί του είχαν το θράσος να ισχυρίζονται ότι παρά την συνθηκολόγηση του καλοκαιριού του 2015 και την υπογραφή του τρίτου μνημονίου, θα κάνουν «αριστερή» και «κοινωνικά ευαίσθητη» διαχείριση μιας και κατάφεραν να ελαττώσουν τους στόχους για τα πρωτογενή πλεονάσματα. Ένα χρόνο μετά ο Τσίπρας κι ο Τσακαλώτος περηφανεύονται ούτε λίγο ούτε πολύ ότι η κυβέρνησή τους εξασφάλισε μεγαλύτερα πρωτογενή πλεονάσματα από του Σαμαρά. Πλέον η «αριστερή διαχείριση» των μνημονίων είναι τα ψίχουλα του «κοινωνικού μερίσματος».

Δυο χρόνια πριν ο ΣΥΡΙΖΑ ισχυριζόταν ότι μετά το «Μπρεστ Λιτόφσκ» που αναγκάστηκε να αποδεχθεί, θα χτίσει συμμαχίες (όπως το περίφημο «μέτωπο του νότου») για να ανατρέψει τη λιτότητα. Τώρα, έφτασε στο σημείο να αγκαλιάζει το Ραχόι όταν τσαλαπατάει τα δημοκρατικά δικαιώματα της Καταλονίας, να συμβουλεύει τη γερμανική σοσιαλδημοκρατία να συγκυβερνήσει με τη ...Μέρκελ και βέβαια να ταυτίζεται με τον Τραμπ.

Τα παραπάνω σημαίνουν ότι η κρίση του ΣΥΡΙΖΑ που εκδηλώθηκε με τη διάσπασή του το καλοκαίρι του 2015 δεν είναι παρελθόν. Και γιατί οι υποσχέσεις για έξοδο από τα μνημόνια μέσω της εφαρμογής τους έχουν να περάσουν μια ναρκοθετημένη διαδρομή για να γίνουν πραγματικότητα αλλά κυρίως γιατί τα απανωτά σοκ από τις δεξιές μεταστροφές της κυβέρνησης δεν οδηγούν σε απάθεια, απογοήτευση και δεξιά μετατόπιση σε μαζική κλίμακα στην εργατική τάξη και στη νεολαία. Το αντίθετο συμβαίνει.

B2. Δυνατότητες για την αριστερή αντιπολίτευση και το κίνημα

Η οργή για τις προδοσίες του ΣΥΡΙΖΑ στο ρόλο του κυβερνητικού διαχειριστή των μνημονίων και των αντεργατικών επιθέσεων γενικότερα, δεν στρέφεται προς τα δεξιά, δεν φουσκώνει τα πανιά της ΝΔ και των ναζί της Χρυσής Αυγής.

Αυτό αποτυπώνεται ακόμα και στις δημοσκοπήσεις. Την πτώση του ΣΥΡΙΖΑ δεν την καρπώνεται ουσιαστικά η ΝΔ που προς το παρόν συσπειρώνει ουσιαστικά τους ψηφοφόρους της, ούτε η Χρυσή Αυγή που είναι καθηλωμένη. Ο χώρος της λεγόμενης «κεντροαριστεράς» που συσπειρώνεται στο «Κίνημα Αλλαγής» μοιάζει να εξαντλεί τη δυναμική και τις φιλοδοξίες του στο ρόλο μελλοντικού «εταίρου» της ΝΔ. Αντίθετα στα αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ διαμορφώνεται ένας «χώρος» που φτάνει το 11,5% άθροισμα ανάλογο με εκείνο του Συνασπισμού και του ΚΚΕ το 2009, ποσοστό μεγαλύτερο από την ψαλίδα ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ που είναι 9,4 μονάδες.

Το υπόβαθρο τέτοιων αποτυπώσεων είναι το γεγονός ότι η εργατική τάξη δεν έχει χάσει την αυτοπεποίθησή της να αντιστέκεται και παλεύει συλλογικά. Για ένα ολόκληρο διάστημα η πίεση που προερχόταν από τον ΣΥΡΙΖΑ ήταν ότι έπρεπε να στηριχτεί (έστω «κριτικά») γιατί τυχόν αποτυχία του θα συμπარέσυρε μαζί του και τη δυνατότητα του «απλού κόσμου» να παλεύει και να ελπίζει, και θα άνοιγε το δρόμο για τη παθητικοποίηση και την συντηρητικοποίηση.

Αυτές οι εκτιμήσεις διαψεύδονται. Γι' αυτό το λόγο είναι μεγάλο λάθος μαζί με την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ και τη χρεοκοπημένη στρατηγική της, να «πετιέται» και η βάση του, ο κόσμος που τον στήριξε και τον ψήφισε. Είναι μαζικά κομμάτια της εργατικής τάξης και της νεολαίας που συγκρούονται με την κατηφόρα του ΣΥΡΙΖΑ. Το καθήκον για την αντικαπιταλιστική αριστερά είναι να τραβήξει αυτόν τον κόσμο σε συγκρούσεις με την κυβέρνηση που ο ίδιος ανέδειξε και που σε μεγάλο βαθμό εξακολουθεί να έχει αυταπάτες για την πορεία της.

Η εικόνα της δύναμης του κινήματος φαίνεται καταρχήν στις απεργιακές δράσεις και μάχες.

Η κινητοποίηση των εργαζόμενων των Δήμων τον Ιούνη, δεν ήταν απλά μια «αναλαμπή» σε μια κατάσταση όπου γενικά «δεν κουνιέται φύλλο». Ήταν μια από τις κορυφαίες μάχες του εργατικού κινήματος. Με πολυήμερες καταλήψεις αμαξοστασίων και απεργίες, οι απεργοί κατάφεραν να αποτρέψουν τις απολύσεις χιλιάδων συμβασιούχων. Η μάχη στους δήμους έδειξε πόσο η πίεση της βάσης μπορεί να υποχρεώσει συνδικαλιστικές ηγεσίες να κηρύξουν αγώνες, έδειξε ότι τα διαφορετικά κομμάτια της τάξης μπορούν να ενωθούν στη πάλη ενάντια στις απολύσεις και την επισφάλεια, έδειξε ότι οι αγώνες μπορούν να έχουν νίκες εδώ και τώρα. Η κυβέρνηση από εκεί που είχε ανακοινώσει το «ξαφνικό θάνατο» -τις απολύσεις με τη λήξη των συμβάσεων- αναγκάστηκε να τις παρατείνει και για να ξεφύγει από την πίεση της απεργίας να δεσμευτεί για προσλήψεις. Η μάχη είναι ανοιχτή και το ζήτημα είναι πόσο οργανωμένη θα είναι η βάση για να επιβάλλει με απεργίες μαζικές προσλήψεις ξεκινώντας από τη μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων.

Η μάχη για την «αξιολόγηση» στο Δημόσιο έκλεισε με συντριπτική ήττα της Γεροβασίλη μια που σχεδόν το 75-80% των εργαζόμενων στο Δημόσιο αρνήθηκε να αξιολογηθεί. Με συνελεύσεις απεργίες, αποχή, επέβαλλαν ότι και αυτή η μνημονιακή δέσμευση της κυβέρνησης δεν έχει υλοποιηθεί και ακόμη ψάχνουν τρόπο για να την προωθήσουν.

Αντίστοιχα η πρωτοβουλία του Συντονιστικού των νοσοκομείων -το πιο πετυχημένο συντονιστικό πρωτοβάθμιων σωματείων και αγωνιστών/τριών της βάσης- για να μην απολυθεί κανένας συμβασιούχος στην Υγεία, με την καμπάνια που έγινε και την πετυχημένη κινητοποίηση σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη στις 29 Νοέμβρη συμπαρέσυρε την ηγεσία της ΠΟΕΔΗΝ και της ΑΔΕΔΥ, αλλά και το ΠΑΜΕ, κινητοποίησε εκατοντάδες συμβασιούχους και τελικά ανάγκασε το υπουργείο Υγείας να παρατείνει τις συμβάσεις χιλιάδων εργαζόμενων στα νοσοκομεία για έναν ακόμη χρόνο. Και στο χώρο της υγείας η πάλη ενάντια στις «ελαστικές σχέσεις» για προσλήψεις μόνιμου προσωπικού κόντρα στην ανεργία και τις απολύσεις είναι ανοιχτή.

Την αυτοπεποίθηση που δίνει η συσσώρευση πολιτικών εμπειριών συνολικά στα πιο πρωτοπόρα κομμάτια της τάξης μας, το δείχνουν ακόμα και «μικροί» αλλά χαρακτηριστικοί αγώνες. Όπως η απεργία των μεταναστών εργατών στο εργοστάσιο «Κ. Γεωργίου» στην Αυλώνα το καλοκαίρι του 2017. Ένας αγώνας που έδειξε τη δύναμη που έχουν οι εργάτες/τριες να οργανώνονται και να νικάνε ακόμα και στα πιο σκληρά «γκέτο» του ιδιωτικού τομέα εκεί που υποτίθεται η «ήττα» του κινήματος είναι απόλυτη.

Το τελευταίο παράδειγμα το έχουμε στις αρχές του Δεκέμβρη όπου ο αιφνιδιασμός που προσπάθησε η κυβέρνηση με την τροπολογία για τον αντιαπεργιακό νόμο γκρεμίστηκε μέσα σε λίγες ώρες μέσα από την κινητοποίηση των συνδικάτων και την αποφασιστικότητα τους να μην το επιτρέψουν.

Όμως, δεν είναι «μόνο» οι απεργίες όπου αναδεικνύεται ο αριστερόστροφος χαρακτήρας της εργατικής και λαϊκής δυσaráσκειας.

Στην Ελλάδα, η τάση ενίσχυσης των φασιστικών και ακροδεξιών κομμάτων που παρατηρούμε στην Ευρώπη θα μπορούσε να είναι πιο έντονη εξαιτίας της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ που προσαρμόζεται ολόπλευρα στις πολιτικές που σπέρνουν τη φτώχεια. Η ΝΔ προσπαθεί να κεφαλαιοποιήσει αυτή τη δυσαρέσκεια υιοθετώντας την ανοιχτά ρατσιστική/ισλαμοφοβική ατζέντα των ομοϊδεατών της στην ΕΕ και του Τραμπ και οι ναζί της Χρυσής Αυγής έχουν προσπαθήσει να βγουν ξανά στο προσκήνιο αξιοποιώντας τα.

Κι όμως, επανειλημμένα τα τρία προηγούμενα χρόνια έχουμε δει αντιρατσιστικές και αντιφασιστικές πρωτοβουλίες να αποκτάνε πλειοψηφικές διαστάσεις: για παράδειγμα η μάχη να μπουν τα προσφυγόπουλα στα σχολεία το 2017 και να αποκρουστούν οι ακροδεξιές εκστρατείες. Πάνω σε αυτό το υπόβαθρο γίνεται εφικτό να ξεδιπλώνεται η καμπάνια για να κλείσουν τα γραφεία της Χρυσής Αυγής με επιτυχίες όπως το συλλαλητήριο στις 16 Σεπτεμβρίου στα κεντρικά «γραφεία» των ναζί στη Μεσογείων, και με μάχες όπως στη Γκορυσά του Ασπρόπυργου το καλοκαίρι του 2017, όπου η Πακιστανική Κοινότητα μαζί με την ΚΕΕΡΦΑ και άλλες αντιρατσιστικές και αντιφασιστικές ομάδες έβαλαν φραγμό στην δράση των φασιστικών συμμοριών.

Η ίδια η πορεία της δίκης της Χρυσής Αυγής, με τις καταθέσεις των μαρτύρων της Πολιτικής Αγωγής και τον συμβολισμό να είναι υπόδικος ο Μιχαλολιάκος και μάρτυρας κατηγορίας ο Δ. Κουσουρής κι ο Π. Κωνσταντίνου, δεν μπορεί να γίνει κατανοητή έξω από αυτό το πλαίσιο της αριστερής πολιτικοποίησης και των εργατικών αντιστάσεων.

Γ. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Γ1. Κατακτήσεις

Η συγκρότηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ το 2009 σαν μετώπου οργανώσεων και αγωνιστών/τριών της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής Αριστεράς, ήταν ένα τεράστιο βήμα μπροστά για το κίνημα συνολικά. Η επαναστατική Αριστερά που «γεννήθηκε» μέσα από τις φλόγες του παγκόσμιου Μάη του '68, της εξέγερσης του Πολυτεχνείου και των θυελλωδών αγώνων της μεταπολίτευσης, που τροφοδοτήθηκε και μεγάλωσε από τις αριστερές ανταρσίες των πιο ανήσυχων και ανυπότακτων ρευμάτων της «επίσημης» Αριστεράς τα επόμενα χρόνια, βρήκε ενιαία έκφραση και θέση στο τοπίο της Αριστεράς. Εξασφάλισε με αυτό τον τρόπο την πολύτιμη αυτοτέλεια της επαναστατικής, αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και τη δυνατότητά της να παρεμβαίνει στο κίνημα με ένα συνεκτικό αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα που συνδέει τις ανάγκες και τους αγώνες της εργατικής τάξης σήμερα με την αντικαπιταλιστική ανατροπή, την επανάσταση και τον σοσιαλισμό. Χωρίς την ΑΝΤΑΡΣΥΑ οι ιδέες της διεθνιστικής ρήξης με ευρώ και ΕΕ, της διαγραφής του χρέους, των κρατικοποιήσεων με εργατικό έλεγχο παντού θα είχαν πολύ λιγότερη επιρροή και «ορατότητα».

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ήταν παρούσα, ενεργητικά και μαχητικά στους «μεγάλους» και «μικρούς» αγώνες όλων των προηγούμενων οχτώ χρόνων, δίνοντας ένα καθαρό αντικαπιταλιστικό στίγμα για την προοπτική τους. Είναι αλήθεια ότι από το 2010 μέχρι και το 2015 ο ΣΥΡΙΖΑ κέρδισε εκλογικά τη μερίδα του λέοντος από τη σεισμική μετατόπιση προς τα αριστερά της εργατικής τάξης και των φτωχών στρωμάτων της κοινωνίας. Όμως, κάτι που δεν πρέπει να ξεχνιέται ή να προσπερνιέται είναι ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ κατόρθωσε διαμορφώσει ένα μαζικό «ακροατήριο» και ένα μαζικό ρεύμα γύρω της.

Στις περιφερειακές εκλογές του Μάη του 2014 όταν πλέον ο ΣΥΡΙΖΑ κάλπαζε προς την κυβέρνηση, τα αντικαπιταλιστικά σχήματα που στήριξε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πήραν 128.000 ψήφους σε 12 από τις 13 περιφέρειες, ένα ποσοστό 2,3% πανελλαδικά. Σήμερα αυτά τα σχήματα που συμμετέχει ηγεμονικά η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχουν έδρα σε 7 (;) περιφερειακά συμβούλια και παράλληλα ένα πυκνό δίκτυο κινήσεων-σχημάτων σε επίπεδο δήμου και γειτονιάς με συμβούλους σε 10 (;) δήμους.

Πέρα από αυτές τις καταγραφές, οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι της ANΤΑΡΣΥΑ συμμετέχουν και πρωταγωνιστούν σε δεκάδες σχήματα και παρατάξεις στα συνδικάτα που έχουν αξιοσημείωτη παρέμβαση και αύξηση σε ψήφους και ποσοστά όλα τα τελευταία χρόνια και σε δημόσιο και σε ιδιωτικό τομέα. Είναι έκφραση του ρόλου που έχουν διαδραματίσει στους αγώνες της προηγούμενης περιόδου και σημαντική παρακαταθήκη για τους αγώνες που εκτυλίσσονται τώρα.

Η ANΤΑΡΣΥΑ έδωσε τη μάχη ενάντια στις αυταπάτες για την «αριστερή κυβέρνηση» και τον κοινοβουλευτικό δρόμο. Διατήρησε την αυτοτέλειά της παρά τις πιέσεις να ψαλιδίσει τις αντικαπιταλιστικές αιχμές του προγράμματός της και της φυσιογνωμίας. Αλλά ταυτόχρονα ρίχτηκε σε μεγάλες αναμετρήσεις ενωτικά και μαχητικά, όπως στη κορυφαία αναμέτρηση για το Όχι στο δημοψήφισμα του 2015.

Αυτές οι διαπιστώσεις έχουν σημασία ως αφετηρία για να εντοπίσουμε σωστά τις δυνατότητες της ANΤΑΡΣΥΑ σήμερα. Το «ακροατήριό» μας, είναι και πολύ ευρύτερο και πολύ πιο έμπειρο πολιτικά από ότι ήταν στα πρώτα βήματα της ANΤΑΡΣΥΑ ακόμα και στην πρώτη περίοδο της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Τόσο γιατί η ANΤΑΡΣΥΑ έχει αφήσει τα «ίχνη» που περιγράφουμε συνοπτικά στις προηγούμενες παραγράφους όσο και γιατί η ίδια η κρίση του ΣΥΡΙΖΑ απελευθερώνει δυνάμεις: ήδη έχει γνωρίσει την πρώτη διάσπαση προς τ' αριστερά που συγκροτήθηκε στη ΛΑΕ.

Γ2. Προβλήματα

Όμως, η δυνατότητα δεν σημαίνει αυτόματα και υλοποίησή της. Μακριά από μας σεχταριστικές αντιλήψεις που κυρίως εκπορεύονται από την ηγεσία του ΚΚΕ (αλλά όχι μόνο) που αντιμετωπίζουν την εργατική τάξη ως απλά ως εν δυνάμει ψηφοφόρους που θα πειστούν να ρίξουν το σωστό ψηφοδέλτιο στην κάλπη επειδή θα ακούσουν τις πιο βροντερές καταγγελίες της κυβέρνησης.

Η ANΤΑΡΣΥΑ πρέπει να διεκδικήσει αυτό το «ακροατήριο» και για να το κατορθώσει χρειάζεται να αφήσει πίσω της βαριδίδια και αδυναμίες. Κι αυτά είναι σημαντικά, κι έγιναν φανερά στο διάστημα που πέρασε από την 3^η Συνδιάσκεψη.

Η περσινή χρονιά ξεκίνησε με την πρωτοβουλία της ANΤΑΡΣΥΑ να απευθύνει ενωτικό κάλεσμα σε όλη την Αριστερά πέρα από τον ΣΥΡΙΖΑ, για συντονισμένη δράση μέσα στο κίνημα ενάντια στα μνημονιακά μέτρα και για το άνοιγμα ενός συντροφικού διαλόγου γύρω από όλα τα μεγάλα ζητήματα της προοπτικής. Μια σωστή πρόταση που μπορούσε να αξιοποιήσει τις υπαρκτές διαθέσεις του κόσμου να κινηθεί ενωτικά και να βάλει πίεση στις ηγεσίες της υπόλοιπης Αριστεράς να ανταποκριθούν.

Εγκλωβισμένη όμως σε μια λογική «μικρόκοσμου», η ANΤΑΡΣΥΑ δεν κατάφερε να πάρει τις πρωτοβουλίες που θα έπρεπε για τη στήριξη των αγώνων αλλά έφτασε στο σημείο να «εξαφανίζεται» η ίδια.

Αν έλειπαν πρωτοβουλίες σαν κι αυτές που προήλθαν από την ΚΕΕΡΦΑ όπως τα μεγάλα αντιρατσιστικά αντιφασιστικά συλλαλητήρια πέρσι στις 18 Μάρτη, οι αντιρατσιστικές κινητοποιήσεις στον Ασπρόπυργο, η διαδήλωση στα γραφεία των ναζί της Χρυσής Αυγής στις 16 Σεπτέμβρη φέτος, οι οποίες χρεώθηκαν από εχθρούς και φίλους στην ANΤΑΡΣΥΑ, τότε τα πράγματα θα ήταν πολύ χειρότερα.

Όχι μόνο η ANΤΑΡΣΥΑ δεν πήρε κεντρικές πρωτοβουλίες για την ανάδειξη της δικιάς της πρότασης, του αντικαπιταλιστικού προγράμματος της ανάπτυξης των αγώνων, αλλά μεγάλα πολιτικά γεγονότα που συζητήθηκαν πλατιά και προβληματίσαν πέρασαν χωρίς η ANΤΑΡΣΥΑ να παρέμβει ουσιαστικά όπως για παράδειγμα το δημοψήφισμα στην Καταλονία.

Χιλιάδες νέοι άνθρωποι ιδιαίτερα από τις σχολές εκφράζουν τον ριζοσπαστισμό και την αμφισβήτηση των κυρίαρχων ιδεών συμμετέχοντας σε κινητοποιήσεις ενάντια στη γυναικεία καταπίεση, το σεξισμό σε όλες του τις εκδοχές. Κι όμως, αντί η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να μπει μπροστά σε αυτές τις μάχες ανοίγοντας ταυτόχρονα τη συζήτηση για την κεντρικότητα της εργατικής τάξης και της αντικαπιταλιστικής προοπτικής (που θα βοηθούσε και τη συζήτηση στην ΕΑΑΚ) άφησε την ομάδα LGBTQ-ι να σηκώνει μόνη της το βάρος με πετυχημένες ωστόσο παρεμβάσεις.

Το 2017 ήταν η επέτειος των 100 χρόνων της Ρώσικης Επανάστασης, μια επέτειος κάθε άλλο παρά «επετειακή» που προκάλεσε ζωντανές και μεγάλες συζητήσεις σε όλο το φάσμα της Αριστεράς. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν μπήκε ουσιαστικά σε αυτή τη συζήτηση που ήταν χρυσή ευκαιρία να αναδείξει την σύγχρονη επαναστατική συνέχεια με τον «Κόκκινο Οκτώβρη». Ακόμα και το διήμερο που είχε αποφασίσει να οργανώσει τον Νοέμβρη υπονομεύτηκε από πρακτικές διαλυτικές, όπως η αποχώρηση ενός ολόκληρου κομματιού συντρόφων την ώρα που εκτυλισσόταν η εκδήλωση με τους διεθνείς προσκεκλημένους μας απέναντι από το Πολυτεχνείο.

Γ3. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην επόμενη περίοδο

Με αφετηρία την 4η Συνδιάσκεψη η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αφήνει πίσω της αυτές τις αδυναμίες και ανοίγει θαρρετά και ενωτικά τη δράση και την απεύθυνσή της. Όχι για να διαχυθεί με οποιοδήποτε τρόπο σε ένα «πλατύ αριστερό μέτωπο» (πολύ περισσότερο «αντιμνημονιακό πατριωτικό») αλλά για να κερδίσει μέσα από την κοινή δράση και πολιτική συζήτηση την αριστερή δυσαρέσκεια απέναντι στην κυβέρνηση στην προοπτική του αντικαπιταλισμού κι αυτό να αποτυπωθεί και εκλογικά.

- Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί να πρωτοστατήσει το επόμενο διάστημα στην κλιμάκωση της πάλης του εργατικού κινήματος, με απεργίες καταλήψεις διαδηλώσεις.

Οι άξονες που θα κινηθεί αυτή η προσπάθεια:

- Για την ανατροπή των μνημονίων, όλων των μνημονιακών νόμων παλιών και καινούργιων, την ανατροπή της κυβερνητικής επίθεσης.
- προσλήψεις με μόνιμη και σταθερή δουλειά, με μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων καταρχήν. Απαγόρευση των απολύσεων κρατικοποίηση των επιχειρήσεων που απειλούν με απολύσεις και κλεισίματα με εργατικό έλεγχο.
- Όχι στις ιδιωτικοποιήσεις, κάτω τα χέρια από ΔΕΗ, Συγκοινωνίες, ΕΥΔΑΠ όλα τα «φιλέτα» που έχουν βάλει στο μάτι τα αρπακτικά της αγοράς. Κρατικοποίηση των εταιρειών που έχουν ιδιωτικοποιηθεί (πχ ΟΤΕ)
- Για αυξήσεις στους μισθούς, επαναφορά των συλλογικών συμβάσεων
- Κάτω τα χέρια από τις συντάξεις και τα ταμεία μας που μπαίνουν στο μνημονιακό Προκρούστη για ακόμα μια φορά.
- Κάτω τα χέρια από τα συνδικάτα, η αντιαπεργιακή νομοθεσία θα μείνει στα χαρτιά.

Οργάνωση και συντονισμός των αγώνων από τα κάτω, μαζί με την εργατική τάξη και τα συνδικάτα, όχι αναζήτηση άλλων «υποκειμένων». Στήριξη των απεργιών και των αγώνων που δίνουν και δώσουν τα πιο διαφορετικά κομμάτια των εργαζομένων καμιά υποτίμηση με βάση σε ποιανού τα χέρια βρίσκεται η ηγεσία του κάθε συνδικάτου. Το παράδειγμα του Συντονιστικού των Νοσοκομείων μπορεί να απλωθεί σε όλους τους χώρους, ιδιαίτερα αυτούς που βρίσκονται στην αιχμή του δόρατος της νέας μνημονιακής επίθεσης.

Η Συνδικαλιστική Γραμματεία χρειάζεται να αναβαθμίσει τη λειτουργία της σε αυτή την κατεύθυνση αξιοποιώντας και την πείρα των παρεμβάσεων των δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στο

εργατικό κίνημα (Συντονισμός ενάντια στα Μνημόνια, Πρωτοβουλία για συντονισμό Πρωτοβάθμιων).

- Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα πρωταγωνιστήσει το επόμενο διάστημα και στις αντιφασιστικές, αντιρατσιστικές μάχες στις οποίες πρωτοστατεί η ΚΕΕΡΦΑ. Η πάλη ενάντια στα μνημόνια είναι άμεσα δεμένη με την πάλη ενάντια στο ρατσισμό και τους φασίστες. Είναι πάλη για την ενότητα της εργατικής τάξης, για τη δυνατότητά της να σφραγίσει την οργή ενάντια στην κατρακύλα του ΣΥΡΙΖΑ με τη δική της προοπτική της επαναστατικής ελπίδας κόντρα στην αντεπαναστατική απελπισία των φασιστών. Είναι πάλη στην οποία διεκδικούμε να κερδίσουμε κάθε αγωνιστή και αγωνίστρια, χωρίς αποκλεισμούς κομματιών που προέρχονται από τον ΣΥΡΙΖΑ αλλά προχωράνε σε σύγκρουση με τις κυβερνητικές επιθέσεις.

Αυτό σημαίνει:

- Στήριξη της μάχης που δίνει η Πολιτική Αγωγή του Αντιφασιστικού Κινήματος στη Δίκη της Χρυσής Αυγής. Για να καταδικαστεί η εγκληματική συμμορία που λειτουργεί με το μανδύα του «νόμιμου πολιτικού κόμματος». Για να πάνε στη φυλακή οι φονιάδες του Λουκμάν και του Παύλου Φύσα από τον Μιχολολιάκο μέχρι τον τελευταίο μαχαιροβγάλτη.
- Στήριξη ανάδειξη της εκστρατείας για να κλείσουν τα «γραφεία»-ορμητήρια των ναζί στη Μεσογείων και της αντίστοιχης Πρωτοβουλίας που έχει συγκροτηθεί στην περιοχή, αλλά και σε κάθε γειτονιά που τολμούν ακόμα να εμφανίζονται. Τα «γραφεία» τους είναι ορμητήρια των ταγμάτων εφόδου που θέλουν να σκορπίσουν το τρόμο στις εργατογειτονιές, στρέφονται ενάντια στους αγωνιστές της Αριστεράς, του εργατικού κινήματος, τους μετανάστες σε κάθε «διαφορετικό».
- Πάλη ενάντια στην Ευρώπη-Φρούριο, για να καταργηθούν οι ρατσιστικές συμφωνίες της ΕΕ με την Τουρκία και την Λιβύη. Σύνορα ανοιχτά για πρόσφυγες και μετανάστες: «Το ΝΑΤΟ κλείστε τα σύνορα ανοίξτε»
- Να κλείσουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης άσυλο και στέγη στους πρόσφυγες, πόλεις ανοιχτές για τους πρόσφυγες. Μαζικές προσλήψεις σε σχολεία, δήμους νοσοκομεία και όλες τις κοινωνικές υπηρεσίες για να καλυφθούν οι ανάγκες ντόπιων μεταναστών και προσφύγων.
- Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ χρειάζεται να μπει πολύ πιο αποφασιστικά στη συζήτηση για την προοπτική προβάλλοντας το μεταβατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, με στόχο να απλωθεί και να κερδίσει τα πιο πλατιά κομμάτια της εργατικής τάξης και των συνδικάτων, της νεολαίας και της Αριστεράς. Απέναντι στην κρίση της ρεφορμιστικής στρατηγικής, του κοινοβουλευτικού δρόμου που καταλήγει στη διαχείριση του καπιταλισμού, το μεταβατικό πρόγραμμα που επιμένει στη διαγραφή του χρέους, στον εργατικό έλεγχο στις τράπεζες και τις μεγάλες επιχειρήσεις, στη διεθνιστική ρήξη με την ΕΕ, είναι η απάντηση που έχει ανάγκη ο κόσμος που συνεχίζει να αποδεσμεύεται απ' τον ΣΥΡΙΖΑ.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ χαιρεί της εκτίμησης χιλιάδων αγωνιστών έξω από τις γραμμές της για τη συνεπή στάση της και το ρόλο της σε κρίσιμες στιγμές της ταξικής πάλης. Χρειάζεται να αξιοποιήσει αυτό το «κεφάλαιο». Να μετατρέψει την ακτινοβολία της σε ενωτικές πρωτοβουλίες στο κίνημα και τον πολιτικό διάλογο των δυνάμεων της αριστερής αντιπολίτευσης στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Είναι αλήθεια ότι ηγεσίες όπως του ΚΚΕ και της ΛΑΕ βάζουν εμπόδια σε αυτή την κατεύθυνση. Από τη μια, η ηγεσία του ΚΚΕ επιμένει να καταγγέλει την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και τη ΛΑΕ σαν ομορτοουμιστές που υπηρετούν αστικά σχέδια. Από την άλλη, η ηγεσία της ΛΑΕ μπορεί να έκανε το βήμα της οργανωτικής ρήξης με τον ΣΥΡΙΖΑ και ν' αντιπολιτεύεται την κυβέρνηση, όμως στρατηγικά αδυνατεί

να διαφοροποιηθεί από το παρελθόν της σαν αριστερή πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ και ψάχνει για συνεργασίες προς την Πλεύση Ελευθερίας και κομμάτια της πατριωτικής αριστεράς. Και οι δύο ηγεσίες επικεντρώνονται σε συμβολικές κινήσεις μέσα κι έξω από τη Βουλή με κριτήριο την αύξηση της κοινοβουλευτικής τους εκπροσώπησης όταν έρθει η ώρα των εκλογών. Όμως, κάθε φορά που ξεδιπλώνονται μεγάλες και «μικρότερες» μάχες γίνεται εμφανής η διάθεση του κόσμου να παλέψει ενωμένα και αυτή η πίεση μπορεί να έχει αποτέλεσμα και στις πιο σεχταριστικές ηγεσίες. Είδαμε τέτοια παραδείγματα το προηγούμενο διάστημα, όπως για παράδειγμα με την υποδοχή των προσφυγόπουλων στα σχολεία που ένα ολόκληρο κίνημα ξεσηκώθηκε ενάντια σε «αγανακτισμένους» ρατσιστές και φασίστες συσπειρώνοντας τα συνδικάτα των εκπαιδευτικών, τους συλλόγους γονέων, τους μαθητές και όλη την Αριστερά σε μια σειρά περιοχές σε όλη την Ελλάδα. Αντίστοιχη εικόνα είδαμε το καλοκαίρι στην απεργία των Δήμων, μια δυνατή απεργία που ανάγκασε το ΠΑΜΕ να βαδίζει μαζί με όλους τους απεργούς εγκαταλείποντας την ταχτική των χωριστών συγκεντρώσεων. Αλλά και στη δίκη της Χρυσής Αυγής και στις αντιφασιστικές και αντιρατσιστικές κινητοποιήσεις στις 18 Μάρτη και στις 16 Σεπτέμβρη φάνηκαν ανάγλυφα αυτές οι δυνατότητες.

Στα ψεύτικα διλήμματα που βάζει και θα βάζει ο ΣΥΡΙΖΑ «εμείς ή ο Μητσοτάκης» η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα μπορεί να απαντήσει πειστικά όταν πρωτοστατεί στους αγώνες που είναι η πραγματική απάντηση στη δημαγωγία της δεξιάς και των φασιστών και επιμένει στην αντικαπιταλιστική προοπτική που είναι η εναλλακτική απέναντι στην κατάντια του ΣΥΡΙΖΑ.

Γ4. Για μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ μαζική, δημοκρατική

Το πολιτικό κι οργανωτικό δυνάμωμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, η επέκταση της επιρροής της και η δυνατότητα να κινητοποιεί, εξαρτώνται από τέτοιες πολιτικές πρωτοβουλίες. Αυτές είναι το οξυγόνο που θα δώσουν ζωή και χώρο στις τοπικές και κλαδικές επιτροπές να αναπτύξουν τη δράση τους και τις πρωτοβουλίες τους.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ συγκροτήθηκε σαν μέτωπο οργανώσεων και αγωνιστών που προέρχονταν από διαφορετικές παραδόσεις και ιστορικές πορείες στο χώρο της επαναστατικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Αυτός ο χαρακτήρας της πρέπει να περιφρουρηθεί κόντρα σε λογικές που εκφράστηκαν στα όργανά της το προηγούμενο διάστημα με διοικητικού χαρακτήρα αποφάσεις για ζητήματα της παρέμβασής μας χωρίς την απαιτούμενη προσπάθεια για συνθετική και συναινετική διαδικασία αποφάσεων.

Θέλουμε μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ μαζική και μαχητική με δυνατές κλαδικές και τοπικές επιτροπές, που θα συζητάνε συλλογικά και θα οργανώνουν τη δράση τους στο τομέα ευθύνης τους. Με συχνές και απλές διαδικασίες, συνελεύσεις, συνεδριάσεις συντονιστικών επιτροπών κλπ που θα είναι «ανοιχτές» και ελκυστικές για ένα πλατύ δυναμικό νέων και παλιότερων αγωνιστών/τριών.

Μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ δημοκρατική, με έμφαση στην ενωτική και συνθετική λειτουργία, αλλά και τη δυνατότητα οι διαφορετικές απόψεις που υπάρχουν στο εσωτερικό της να μπορούν να εκφράζονται και να «μετριοούνται» πολιτικά μέσα από κατάθεση ξεχωριστών προτάσεων – ψηφοδελτίων και αναλογικής εκπροσώπησης τους στα εκλεγμένα όργανα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Με αυτό τον τρόπο εξασφαλίζεται πλήρως η δημοκρατική αρχή του 1 μέλος 1 ψήφος, η ανοιχτή και συντροφική συζήτηση και αντιπαράθεση απόψεων. Η 4^η Συνδιάσκεψη προσαρμόζει τους κανόνες λειτουργίας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε αυτή την κατεύθυνση.